

2011. június 1. – szerda

Jónás próféta könyve 4,4: Az ÚR azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol?!

Igen, igazam van. Ez szokott lenni az első válaszunk, bárki is kérdez. Lehet, hogy önvédekezési reflex, a pszichológusok ezt jobban tudják. Ha viszont ennél a válasznál maradunk, nem lesz folytatása a párbeszédnek, és nem lesz változás, sem pedig épülés. Sajnos, sokszor így történik. Akkor is, amikor emberek kérdezik ezt tőlünk, a kérdéssel együtt a kérést is kimondatlanul közvetítve, azt ti., hogy álláspontunkat vizsgáljuk meg, gondoljuk át, mi pedig nem vagyunk erre hajlandók. És Istennel, az Ő igéjével, az ige által feltett kérdésekkel is így vagyunk olykor, meggondolatlanul és mereven ragaszkodunk előző álláspontunkhoz, nem igazán vagyunk készek a megfontolásra és annál kevésbé a változásra. Márpedig időnként el kellene fogadnunk ezt a kérdést embertársainktól is, lehet, hogy sok jóakarattal teszik fel, segítő szándék indítja őket, nekünk is hasznos lehet. Istentől pedig meg kell tanuljunk mindig elfogadni, hiszen Istenünk mindent javunkra cselekszik, és amikor Ő kérdez, akkor bizonyos az, hogy a kérdéseket fel kell tenni. Mi is meg kell kérdezzük önmagunktól, jó az, amit teszek, igaz hit vezérel? Szükséges, építő? Miért kérdezi Isten, hogy igazam van-e? Milyen indulat lakozik bennem, a Krisztusé-e? Ha mennyei Atyám kérdez, az kegyelem. Hiszen foglalkozik velem, nem engedi, hogy megmaradjak a helytelen úton, nem akarja, hogy fokozzam a bajt. Már Ádámot kérdezte az ÚR, de ő is magyarázkodni kezdett. Káint kérdezte, hogy miért haragszik, de Káin nem válaszolt, Istennek sem, önmagának sem, hanem a harag útján tovább ment, a gyilkosságig. A harag útja nem a jó irány. Lehet, hogy első válaszunk az lesz, hogy igen, jogosan haragszom, de legalább gondolkodjunk el fölötte. S ha nem jutunk előre, kérjük Istent, adjon bölcsességet, világosságot, hogy ne menjünk rossz irányba. URam, köszönöm minden kérdésed, adj alázatot és bölcsességet, hogy kérdéseid eljussanak szívemig és értelmemig, hogy azok elindítsanak egy őszinte önvizsgálatot, és egy építő párbeszédet Veled, aki kérdéssel megállíthatsz a rossz irányból. Kegyelmezz URam, hogy semmilyen harag ne vezessen vétkezéshez.

2011. június 2. – csütörtök, mennybemenetel

Apostolok cselekedetei 1,3: Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta ezeknek, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól.

Jézus Krisztus munkássága kezdetén is Isten országát hirdette, most feltámadása után, mennybemenetele pillanatáig ismét erről beszél. Keresztelése után sokaknak beszélt Isten országáról, közel három évig járta a falvakat és városokat. Sokszor csodákkal és jelekkel irányította az emberek figyelmét önmagára, mint Isten küldöttére. Ahol megjelent, egyre többen gyűltek össze, hogy Őt hallgassák, és azért is, hogy meggyógyuljanak, vagy csodákat lássanak, mert ezek alapján kezdték remélni, hogy Jézus a Messiás, aki helyreállítja Izráelt. Isten országának Benne való megjelenését nem sokan hallhatták meg, az evangéliumok leírása szerint. Pedig annak eljövételéről beszélt már Keresztelő János is, de hozzá is sokan kíváncsiságból mentek.

Nagy péntek és Húsvét csodája után Jézus újra Isten országáról beszél, de van azért különbség az előző és a mostani hirdetés között. Az egyik az, hogy feltámadása után Jézus nem beszélt többé a nagy sokasághoz, mindenkire, hanem csak az Őt követőknek, szűkebb, vagy tágabb értelemben vett tanítványainak. Minden megjelenése bizonyította azt is, hogy Ő él, ebben benne van a halál legyőzése, és Isten országának megszerzése. Most már győztes Úrként hirdeti Isten országát, és úgy, hogy az oda vezető utat megmutatta, annak kapuját megnyitotta, az Isten országába való bemenetelünket lehetővé

tette. Mennybemenetelekor pedig előre ment, hogy elkészítse helyünket Maga mellett, és kész új otthonunkba fogadjon majd minket e földi élet után.

Azt írja a Zsidókhoz címzett levél, hogy az ószövetségi hit hősei csak távolról látták és üdvözölték Isten ígéreteit, de nem teljesedtek be azok földi életük során. Még nem jött el az idők teljessége. Jézus mennybemenetele után viszont mi mindnyájan már a megdicsőült, győzedelmes ÚR bizonyágtételét olvassuk, hallgatjuk Isten Országáról. Mennybemenetel napján személyesen is magunkénak tartjuk hitvallásunk kijelentését, hogy Jézus Krisztus felment a mennybe, Isten országába, minket pedig szintén fölvisz majd önmagához. Ott, az Atyával, Vele, Krisztussal, és a Szent Lélekkel, valamint az Ő választottaival leszünk közösségben, a mennyei örömben és dicsőségben. Áldott legyen Krisztusunk, aki mindezt nekünk is megszerezte.

2011. június 3. – péntek

Krónikák második könyve 15,2: Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket.

Pál szavai jutnak eszünkbe, aki azt írja, hogy ha mi hűtlenkedünk, Isten akkor is hű marad, Ő magát meg nem tagadhatja. Itt pedig azt mondja Isten Lelke a próféta által, hogy ha a nép elhagyja Istent, Ő is elhagyja népét. Ez a két ige megerősít abban a törekvésben, hogy Isten ígését figyelmesen olvassuk. Ha azt mondta Megváltónk, hogy egy betűt se változtassunk, akkor bizonyára minden betű, minden szó a helyén van és úgy kell elfogadjuk, ahogyan azt Isten Lelke ihlette. A két említett ige egymás mellett pedig azt üzeni, hogy Isten akkor is hű maradt népéhez, amikor elhagyta őket. Volt olyan idő, amikor Isten népe elhagyta az ÚR akaratát, és idegen isteneket kerestek, megszegték Isten törvényét. Ilyenkor Isten engedte megtörténni tetteiknek következményeit, ez pedig sokszor szenvedéssel járt. Isten hűsége azonban nem szűnt meg, nem felejtette el népét akkor sem, amikor „nem voltak beszélő viszonyban”. Népe érdekében cselekedett, előkészítette áldásait arra az időre, amikor a nép a szenvedés után megéri, hogy tévedett, és Istenre van szüksége, és újra keresni fogja az URat. Mint a tékozló fiú apja, aki elengedi kisebbik fiát arra az útra, melyről az apa tudja, hogy szenvedéssel fog járni, megszakad a kapcsolatuk, de azért naponta kimegy, és hosszan tekint előre, lesi, várja, hogy fia hazatérjen, átölelje, megbocsásson, házába fogadja. A fiú elhagyta apját, az apa elhagyta fiát, hagyta elmenni, hagyta eljutni a disznók mellé, de akkor is hű maradt hozzá. Nem akarok visszaélni Isten jóságával, szeretetével, de ismerve saját emberi gyarlóságom, annyira nagy ajándék tudni, hogy amikor tévedek, tetteimmel, magatartásommal Istentől eltávolodok, akkor Ő is eltávolodik, sok minden jöhet ilyenkor életemben, mégis biztos az, hogy Ő, Isten hű marad.

A prófétai üzenet azonban nem csak arra figyelmeztet, hogy mi lesz, ha elhagyják az övéi az URat, hanem azzal kezdődik, hogy ha Isten keresik, akkor megtalálják Őt. Tulajdonképpen ez sem természetes, hanem ez is az Ő ajándéka. Az, hogy mi Istent kereshetjük. Isten ajándéka az, hogy Hozzá kiálthatunk, segítségét kérhetjük. Nem azért találhatja meg népe az URat, mert ez emberi teljesítmény kérdése, hanem mert Isten akarja, hogy Őt megtaláljuk. Ő az, aki abban gyönyörködik, ha visszatérünk Hozzá. Ennek az igének számunkra felszólító módban kell elhangzania, úgy, mint Ézsaiás, Hóseás, Ámos, Zófoniás fogalmazzák azt: keressétek az URat, amíg megtalálható, míg majd eljön, keressétek, és akkor élni fogtok. Téged kereslek URam, találj meg engem.

2011. június 4. – szombat

Máté evangéliuma 6,10: Jöjjön el a te országod.

Gyermekkoromban mindig úgy imádkoztam az ÚR imádságának ezt a sorát, hogy arra gondoltam, kérem, kérnünk kell, hogy Isten vessen véget hamarabb ennek a világnak, jöjjön el a világ vége, pusztuljon el minden, ami gonosz, és kezdődjön el az utolsó ítélet után a boldog mennyei élet. Amikor ezt imádkozzuk, akkor azt kérjük, hogy az, amit Isten eltervezett, az történjen meg, minél hamarabb. Isten akarata a saját akaratum is, amit Megváltónk tanított, hogy imádságainkban kérjünk, az a dicsőség megvalósulása. Bizonyára helyes, ha ezt is kérjük az ÚR imádságában, de itt többről van szó.

Mit tanított Jézus Krisztus Isten országáról. Azt mondta, hogy Isten országa közel van, eljött, tiétek. Isten országa közöttetek van, mondta a farizeusok előtt. És mégis, Isten országa el fog jönni. Mindezekből azt értjük, hogy Isten országa Jézus Krisztusban van, és Vele fog eljönni és kiteljesedni. Ahol Krisztus megjelenik, ott Ő átveszi az irányítást, uralkodik, Isten gyermekei pedig örömmel engedelmeskednek Neki és követik Őt. Ha valahol Jézus uralkodik, Úrként, Királyként, követői pedig örömmel engedelmeskednek Neki, akkor az nem más, mint Isten országa. Még nem teljes, mert az csak a bűn nélküli eljövendő világban lesz.

Akkor tehát mit kérek ezzel a sorával a „Mi Atyánk”-nak? Azt, hogy Isten hozza el majd egykor a tökéletességet, de azt is, hogy segítsen minket, hogy már e földi életben elkezdjük, és egyre jobban gyakoroljuk a Neki, Istennek való engedelmisséget, szent Fiával való közösségben, a Lélek erejével. Kapcsolatainkban, cselekedeteinkben, életünk minden pillanatában legyen jelen Megváltónk, mert ha Ő jelen van, akkor Ő csak ÚR és Királyként van jelen, mi pedig Neki engedelmeskedünk, ez pedig az áldások ajtaját nyitja meg. Így tehát naponta mondhatjuk, hogy jöjjön el Isten országa, mert minden napnak minden dolgában az a vágyunk, kérésünk, hogy legyen velünk Krisztus, mi pedig akaratát cselekedjük. Legyen ez így a mai napon is.

2011. június 5. – vasárnap

Pál első levele a korintusiakhoz 6,20: Mert áron vétettetek meg: dicsőítétek tehát Istent testetekben.

Az utolsó szó megértése nehezebb, a többit talán értjük, elfogadjuk, több más igében is találkozunk a megfogalmazott gondolatokkal. Jézus Krisztus szenvedésének és halálának árán vétettük meg, vagy szabadítottunk meg a bűntől és annak következményeitől, ez pedig nem kis árat jelentett. Ezért a mi feladatunk, majd Isten kegyelmének elfogadása után már úgy látjuk, hogy a mi nagy kiváltságunk és lehetőségünk az, hogy dicsőítsük Istent, és szent Fiát Jézust. Dicsőíteni akarjuk őt már gondolatainkban is, az által, hogy Lelke erejével megtisztult szívünk minden tisztátalan gondolatától és indulattól, és amikor nincs más mód, akkor gondolatban imádkozunk, vagy dúdolunk egy dicsőítő éneket. Szavainkkal még inkább igyekszünk az URat magasztalni, a tiszta és ékes beszéddel a nap minden percében, imádsággal, hitvallással, bizonyágtétellel, énekekkel, amikor ezekre alkalom adódik. Ugyancsak az ÚR dicsőítése történik meg viselkedésünkben, tetteinkben, melyek felebarátaink javát szolgálják, de Isten akarata szerint, vezetése alapján történnek. De, jutunk el igénk utolsó szavához, mit jelent az, hogy dicsőítsük az URat testünkben?

Az első gondolat az, hogy testi életünk ideje alatt, azaz mindaddig, amíg élünk a földön, testben, addig Isten magasztalása fontos része életünknek, ezt megtehetjük még erőtlennül, vagy betegágyon is, amikor már a többi dicsőítési mód nem igazán lehetséges. A Károli fordítású Biblia úgy írja ezt a verset, hogy dicsőítétek Istent testetekben és lelketekben, ami arra enged következtetni, hogy nem életünk idejére vonatkozik a testetekben kifejezés, hanem igenis arra, hogy földi porsátorunkkal, testünkkel is dicsérnünk lehet és kell az URat. Akkor pedig a test többé nem a lélek hordozója csak, hanem értékessé válik. Azt is olvassuk, hogy a test a Szent Lélek temploma. A templom célja a gyülekezet, az, hogy legyen egy hely, ahova össze tudunk gyűlni, nem esik ránk az eső, és ott tiszteljük az Istent. Mégis,

ennél több maga a templom is. Noha a célja, rendeltetése a fontos, a benne összeseregglő gyülekezetet szolgálja, mégis, önmagában is érték. Ha van templom, nem omladozik róla a vakolat, nem valamilyen rettenetes formában építették, akkor az a templom ékessége a helynek, és hirdetője Istennek és Isten népének. Így a mi testünk is magasztalja az URat, ha megfelelő módon figyelünk rá. Nem önmagunkért, saját dicsőségünket keresve, kitűnni akarva élesítjük, hanem testünkkel is Istenre figyelünk, azt hirdeti ruházatunk, megjelenésünk, hogy Isten teremtményei, gyermekei vagyunk. Nem a testünkért élünk, hanem testünkkel is, lelkünkkel is az Istent, a mi Urunkat dicsóítjuk. Mert Urunk mind testünket, mind lelkünket a bűntől és a sátán minden hatalmától megszabadította, ezért testestől-lelkestől Övéi vagyunk, és mindenünkkel igyekszünk Őt dicsőíteni.

2011. június 6. – hétfő

Sámuel első könyve 17,45: Dávid ekkor így szólt a filiszteushoz: „Te karddal, dárdával s pajzzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izrael hadainak Istene nevével megyek ellened”.

Hol vagy te, boldog gyermekkor? Több, mint három évtizede még nem volt sok csatorna a képernyőn, hanem csak egy, azon is heti egyszer, talán kétszer volt rajzfilm, s ugyanennyi alkalommal kalandfilm. Mindenki, egy egész ország ugyanazt nézte. És minden gyermek másnap, kinn a játszótéren főhős volt. Amikor levetítették a három testőrt, egy hétig minden gyermek bottal járt, és voltunk pár százan. Seprűnyél, vagy lepucolt faág, nem számított, de mindenki testőr volt, harcra készen, hogy megvívjon bármiért, lényegtelen az ok és a cél, azt a részét nem értettük, csak annyit, hogy hősök vagyunk. Amikor pedig Dávid és Góliát történetét tanultuk vallásórán, akkor a parittyakészítés virágzott. Itt viszont már jó „papbácsink” volt, aki meg tudta értetni velünk, kicsikkel, hogy a parittyába érő köveinél fontosabb és számunkra is lényegesebb lett Dávid vallástétele. Nem sikerült szó szerint megjegyezni, de annyit igen, hogy te gonosz Góliát erős vagy, és jó katona, de én, kicsi Dávid, mert azért mindnyájan kicsi Dávidok lettünk jó ideig, én Istenhez tanultam meg imádkozni, és Isten erősebb, mint te. Ha sokat gyakorolok, egy parittyával elég közel tudok hajítani a célhoz, de Isten olyan erős, hogy a követ pontosan a homlokodra irányítja, és én legyőzlek. Vagyis nem csak én, hanem én és Isten. Na jó, Isten, de velem, mert én dobtam a követ.

Hol vagy te, boldog gyermekkor. Felnőttünk, és úgy látjuk, nincsenek Góliátok, és nincsenek Dávidok. Nincs ilyen ellenség, aki dárdával és pajzzsal harcolna, és nem parittyával, sőt, egyáltalán nem erőszakkal kell ma küzdeni. A hatalmaskodókat nem még nagyobb erővel kell legyőzni, hanem ravaszsággal, csalásokkal, sok más módszerrel. Minderre megtanít a világ. Nem szükséges sorolni, sok módszert elsajátítunk, melyekkel akaratunkat megpróbáljuk érvényesíteni, céljainkat elérni. Ezek a saját céljaink, és a sajáttá váló evilági módszerek. Isten igéje az Isten céljáról, Isten népéről, Isten módszeréről beszél. Itt nem egy rosszindulatú főnökről van szó, nem is a kis Dávid a hős, akiről mai módszerekkel nagyszerű képet lehetne festeni, hanem Istenről és népéről beszél az Írás. Dávid nem akar hős lenni, nem keresi a dicsőséget, hanem képtelen eltűrni azt, hogy egy idegen gyalázza a szent Isten nevét és az Ő népét. Ezért kész harcba indulni. Úgy indul a látszólag testi erőről, fegyverekről szóló küzdelemben, hogy kijelenti, ő Isten nevével indul Góliát legyőzésére. Ebben lenne jó ismét gyermekké lenni. Ahogyan egykor, gyermeki szívvel büszkén szorítottuk a kis botocskát, és tudtuk, hogy mi vagyunk a legnagyobb hősök, úgy kellene most, felnőtt fejjel, de gyermeki szívvel ragaszkodni Isten Nevéhez, és hinni azt, hogy nem földi eszközökre, hanem a hatalmas Isten Nevében való hitre van szükségünk, ezzel lehet győzedelmeskednünk. Nem földi célokat elérnünk, hanem Isten Nevének győzelmét, akaratának megvalósulását, népének hasznát. Hinni taníts, URam, kérni taníts, Gyermeki nagy hitet, kérni taníts, Indítsd fel szívemet, Buzduljon fel Noked.

2011. június 7. – kedd

Zsoltárok könyve 6,10: Meghallgatta könyörgésemet az ÚR, imádságomat elfogadta az ÚR.

Nem kis kegyelem, hogy Istent megszólíthatjuk. És mekkora öröm, mikor megvan szívünkben ez a bizonyosság, hogy Isten meghallgatja könyörgéseinket. Tudjuk azt, hogy Istenünk mennyei Atyaként figyel gyermekeinek minden szavára, valljuk, hogy szent színe elé jutnak könyörgéseink. A zsoltárban Dávid nem egy ilyen elméleti tudásról ír, neki többre van szüksége. Az előző versekben leírja nyomorult állapotát, és a sok könnyet, sóhajt, melyek jellemzik őt a nehéz percekben. Élete is veszélyben van, ezért Isten segítségére szorul, Tőle kéri és várja a szabadítást. Nem kételkedik abban, hogy az ÚR nem csak tudomásul veszi állapotát, nem csak meghallja könyörgését, hanem Ő cselekedni is fog, megmenti a nehéz helyzetből, a gonoszokat pedig megbünteti. Lehet, hogy akkor rögtön nem változott még állapota, de akkor is nagy erőt jelent, hogy imádságát Isten elfogadta. Most már az ÚR kezében van életem, ügyem, sorsom, Ő intézi, és a lehető legjobbkor a lehető legjobbat fogja cselekedni.

Nehéz helyzetben mindnyájan voltunk már, s lehetünk még. Istenfélő emberekként ilyenkor bizonyára imádkoztunk és kértük, hogy az ÚR adjon szabadulást, segítsen, szabadítson ki a nyomorúságból. Amikor hamar érkezett a segítség hálásak voltunk és örömmel magasztaltuk az URat. Amikor nem érkezett hamar a megoldás, ritkán jutott eszünkbe Dávid imája, mi inkább panaszkodni szoktunk, és talán még jobban könyörgünk, hogy hallgasson meg Isten. A kitartó, állhatatos imádságot az ige is kéri, és jó az, ha nem adjuk fel a könyörgést. Dávid példája arra biztat, hogy ne kételkedjünk Isten segítségében, ne csüggedjünk el, arra gondolva, hogy talán nem érkezik az ÚR szabadítása. Imádkozzunk tovább, és köszönjük meg Istennek, hogy Ő noha nem tartozik nekünk, mégis megígérte, hogy amikor segítségül hívjuk, meghallgat. Köszönjük meg kételkedés nélkül azt, hogy Ő a legjobbkor a legjobbat fogja cselekedni velünk vagy értünk. Ha rábíztuk kezére ügyünket, békességgel folytassuk az imát, reménységgel mondjunk köszönetet azért, hogy elfogadott minket és elfogadta kérésünket az ÚR.

2011. június 8. – szerda

Jakab levele 4,8: Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteiket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.

A Szentírás képei hasznosak, azok alapján jobban értjük Isten akaratát. Jézus sok példázatot mondott, mindegyik segít egy-egy igazság megértésében. Ugyanakkor ezek a képek és az üzenetük arra való, hogy mi alkalmazzuk, akként cselekedjünk. Aki meghallja az irgalmas samaritanus példázatát, tanuljon meg könyörületesen cselekedni, aki a magvető példáját hallja, legyen jó föld a szíve, azaz fogadja be az ígét, gondolkodjon róla, engedelmeskedjen neki, nevelje saját életében az Isten beszédét. Így kérdezzük a mai ige alapján is: mit jelent Istenhez közeledni? Szép ez a kép, a bűnös, elveszett ember, mint a példában a tékozló fiú megy az atyai ház irányába, közeledik atyjához. Csak ne maradjunk a képpel, és a pillanatnyi merengéssel, hanem közeledjünk valóságosan Istenhez. Hogyan? Merre kell menni, és egyáltalán, a lelki élet terén mit jelent közeledni, hiszen világos az, hogy nem gyalogos, vagy járművel való utazásról van szó. Hogyan közeledhetem tehát Istenhez? Úgy gondolom, hogy a folytatása az igeversnek ebben ad segítséget. Legyünk most nagyon egyszerűek, további képet hívjunk segítségül. Mit jelent közeledni egy emberhez? Mit tesz, aki jó barátságban szeretne lenni például egy szomszédjával? Köszönünk az embertársnak. Keressük az alkalmat, amikor találkozhatunk, beszélhetünk. Igyekszünk megtudni, mi az, amit kedvel. Amennyiben tehetjük, kedve szerinti ételekből készített vacsorára hívjuk. Mit jelent közeledni Istenhez? Azt, hogy az Ő akaratát, mely a Szentírásban van lejegyezve, megismerjük, és igyekszünk engedelmeskedni Neki. Tudjuk, hogy Ő szent, előtte nem

állhat meg semmi bűn. Akkor megoldást keresünk bűneinkre. Amikor kiderül, hogy nincs más megoldás, csak Jézus Krisztus által, akkor azt fogadjuk el, és Krisztusban leszünk tiszták, büntetlenek. A kéz és a szív a cselekedeteinket és az érzéseinket, sőt, értelmünket is jelenti, bibliai értelemben. Úgy közelíthetünk Istenhez, ha nincsenek gonosz tetteim, amint az Írás mondja, ha nem tapad vér kezeimhez. A gondolataim és érzéseim sem rejtegethetnek evilági vágyakat, rejtett kívánságokat, dacos akaratot. Ha a tékozló fiú történetére gondolunk, valóban úgy ment haza a fiú, ahogy volt, koszosan, szakadt ruhában és összetört szívvel. De az apa első intézkedése az, hogy a koszos ruhát le kell vetni, a gonosz és hiábavaló élet utolsó jelétől is meg kell szabadulni. Aztán gyűrű is kerüljön a hazatérő fiú kezére, az volt a felségjel, annak a jele, hogy ő ismét az apa fia, örököse. Mintha nem is lett volna elmenve, mintha nem szórta volna el haszontalanul a vagyont jó részét. Az egy bezárt fejezet, el van felejtve. Nem őrizhet abból semmit a fiú. Mert a másik példa szerint, akinek nincs menyegzői ruhája, az nem maradhat a királyi ünnepen. Aki nem akarja elfogadni a fehérét, a tisztát, az kirekesztetik. Mit jelent számomra közeledni Istenhez? Vágyat a Teremtővel való közösségre. Annak felismerését, hogy ez a találkozás nem lehetséges. Annak elfogadását, hogy Isten közeledik hozzám, Fia a menny dicsőségéből egészen közel jött, olyan lett, mint én, és elszenvedte gonosz tetteim és bűnös akaratom, érzéseim büntetését. Nekem adja kegyelemből a Maga tisztaságát és szentségét, ezzel állhatok Isten elé. Ekkor már az Ő segítségével engedelmeskedni is sikerül napról napra Isten akaratának, azaz még jobban közeledek Hozzá. És minden engedelmesség után érzem és tudom, Ő, az ÚR többet tett és tesz, mint én. Ő készít alkalmakat az engedelmességre, erőt és bölcsességet is Ő ad. A zsoltárossal együtt átélem és vallom: Isten közelsége igen jó nekem.

2011. június 9. – csütörtök

Zsoltárok könyve 107,9: Megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.

Isten gondviselése végig kíséri választottainak életét. Volt, amikor nagyobb csodákkal kellett kirendelje a szükségést, mint például, amikor vizet fakasztott Mózes által a szomjazó népnek. A nép azonban csak Mózeset látta cselekedni. Máskor Isten úgy vigyázott népére, hogy akár észre sem vették, természetesnek, vagy a véletlenek szerencsés alakulásának is gondolhatták volna azt, ami velük történt. Sőt, oda is eljutott a nép, bűneinek vakságában, hogy Mózesre várva saját ékszereikből öntött borjuszobornak adtak hálát, hogy kihozta őket Egyiptomból. Most azonban látnunk kell, hogy Isten népe nem csak hálátlan és vétkező volt, hanem sokszor felismerték s megköszönték Istennek a gondviselést. Ebben pedig jó, ha példájukat követjük. A Szentírás gyöngyszemei azok az imák, azok a dicséretetek, melyekben a választottak magasztalják gondviselő Urukát azért, ahogyan vigyázza életüket és kirendel nekik mindent, amire szükségük van.

Időnként mi is Mózeseket, Dávidokat látunk, embereket, akik sikeresen munkálkodnak, általuk pedig nekünk is áldásunk lehet. Máskor szerencsét, véletlent emlegetünk. De jó, hogy utolsó pillanatban, de mégis összejött, sikerült, szoktuk mondani. Isten gyermekeiként azonban azt is tudjuk, hogy semmi nem véletlenül, hanem minden Isten akaratára szerint történik. Mennyei Atyánk adjon lelki szemeket, hogy észrevegyük, milyen csodálatosan munkálkodik Ő, sokszor engedelmes gyermekei által, máskor még az ellenség gonosz szándékát is felhasználva és javunkra fordítva, vagy sokszor csak véletlennek tűnő körülmények által, de mindig érettünk és javunkra. Én szívem, buzdulj hát imára, hiszen minden pillanatban van okod az ÚR gondviselésének magasztalására. És valld meg, én lelkem, mások előtt is, boldog bizonyágtétellel, hogyan vezetett téged az ÚR, milyen nagy szeretettel gondoskodik rólad, hogy ez mások számára is Isten keresésére való buzdítás lehessen. Legyen áldott az ÚR a mindennapi kenyerünkért, a mindennapi gondviselésért, azért, hogy Hozzá tartozunk, ő pedig megelégit minket úgy földi szükségünk szerint, mint a mindennapi mennyei áldásokkal. Dicsérjétek az URat!

2011. június 10. – péntek

Jakab levele 5,7: Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.

Manapság sokszor türelmetlenül vár a földművelő is. Amikor nagyon kellene az eső, és nem jön, már-már kétségbeesik. Aztán sokszor kiderül, hogy hiábavaló volt az aggodás, Isten gondoskodott idejében esőről is, melegről is, termésről is. Néha mintha nem lennénk képesek tanulni a tapasztalatból sem, következő száraz időben ismét aggódunk, jaj, vajon lesz-e idejében eső. Idősebb emberek megszégyenítnek, amikor teljes békével, nyugodtsággal mondják: majd Istennek gondja lesz. Hiszen nem tudunk türelmetlenségünkkel esőt sem hozni sem megállítani, bárhogyan is akarjuk, mégis, Istenre vagyunk utalva ezekben. A türelem nem a nemtörődömség jele, hanem a bizalomé Istenben. Mert évtizedek alatt tapasztalták az idősek, hogy Isten milyen sok nehézség és baj között is velük volt, megsegítette őket, és már biztosak abban, hogy legjobban akkor tesznek, ha Istenre bízzák azt, ami Istené.

A hitéletben sincs ez másként. Igazán szívből szeretnénk, ha valaki, aki nekünk fontos, akiért imádkozunk szüntelen, teljes életével Isten felé fordulna, és mégsem látjuk ezt. Máskor a gonoszok rosszaságának végét nem győzzük várni, és kérdezzük, meddig engedi még Isten, hogy olyan sokan szenvedjenek igazságtalanul, miközben a szenvedés okozóinak jól megy dolguk. Szükséges felismerjük, hogy mi a feladatunk, amit ránk bízott az ÚR, és mi az, ami nem változtatható sem bosszankodásunkkal, sem türelmetlenségünkkel. Az bizonyára a mi felelősségünk, hogy engedelmeskedjünk Istennek, hogy imádkozzunk embertársainkért, hogy a krisztusi lelkülettel viszonyuljunk még ellenségeink felé is, hogy lássa bárki rajtunk a szeretetet, mely Isten gyermekeinek jellemzője. Az viszont, hogy Istenünk mikor és hogyan hozza meg magvetésünkre a gyümölcsstermet, az nem a mi hatáskörünk. Sem az áldás, sem a büntetés nem tőlünk van, hanem az Úrtól. Bízunk Rá ezeket. Lehet, hogy részeredményeket megtapasztalunk rövidebb vagy hosszabb idő után, azonban a végleges „eredményhirdetés” akkor lesz, amikor eljön az ÚR. Kérjük hát továbbra is erőt és áldást, hogy a ránk bízott feladatokat hűséggel elvégezhessük, és reménységgel imádkozzuk, hogy jövel URam, Jézus.

2011. június 11. – szombat

Jakab levele 1,26: Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló.

Nyelvünkkel sok jót és sok rosszat tehetünk, tanítja Jakab apostol, ezért igyekeznünk kell irányítani azt, hogy ne a rossz, hanem a jó származzon abból, hogy beszélő lények vagyunk. Irányítani szükség nyelvünket, mert nyelvünk rossz irányba irányíthatja életünket. Amikor nyelvemre nem vigyázok, becsapom önmagam, és kegyességem, sok kegyes cselekedetem is hiábavalóvá lehet. Mit tegyük, hogyan kerülhetjük el ezt a helyzetet? Úgy, hogy nyelvünket féken tartjuk. Azaz kevesebbet, és akkor megfontoltabban szólunk. Nem kell mindenre rögtön válaszolni. Például nem kell minden hibát, amit mások életében látunk, rögtön szóvá tenni. Nem arról van szó, hogy ne akarjunk segíteni a megjavulásban, hanem csak annyit lenne jó gyakorolni, hogy ne rögtön szóljunk oda. Előbb gondoljuk át, mi a legjobb segítség, aztán ha fontos szólni, akkor keressük meg a legmegfelelőbb időt, helyet, szavakat, nem utolsó sorban indulatot, melyekkel el lehet mondani valakinek azt is, hogy tévedett, és ezzel segítünk, nem megbotránkoztatunk, megszégyenítünk, nem magunkat akarjuk jobbnak feltüntetni. Érdekes megfigyelést tehetünk, ha fékezzük nyelvünket, és van bennünk alázat is.

Kiderülhet ugyanis, hogy másokat is jó meghallgatni, néha jobban el tudják mondani azt, amit mi is szerettünk volna, nem fogjuk egymást ismételni, építőbb lehet egy dialógus. Sajnos, Jakab apostol figyelmeztetésének szükségességét keresztyén körökből vett példákkal is lehet igazolni. Amikor barátságos és meghitt hangulatú beszélgetés ér véget feszülten és indulatosan, csak azért, mert valaki egy szó kapcsán hirtelen jött ötlettel elsütött egy viccet, egy megjegyzést, amivel megbántott másokat. Nem győzők csodálkozni azon, amikor manapság keresztyén fórumokon is percenként jelennek meg a hozzászólások egy kérdéshez. Hol marad itt az, amit sokan ismerünk. boldog ember az, aki mielőtt beszél, gondolkodik, mielőtt gondolkodna, imádkozik. Felgyorsult világunk, felgyorsult a kommunikáció, rögtön kell válaszolni mindenre, rögtön ki kell fejteni véleményünket, másként megelőznek, lemaradunk. Fékezd meg a nyelved, ne szólj elhamarkodottan. Ha imádkoztál és megfontoltad, kiderülhet, hogy nem is kell szólj, vagy esetleg igen, de nem úgy, amint először akartad. Pünkösdi ünnepére készülve eszünkbe jut, hogy a Lélek, amikor leszállt a tanítványokra, tüzes nyelvek jelentek meg mindenikükön. És a Lélek szólt az apostolok által, ők pedig életüket, nyelvüket is alávetették a Lélek vezetésének. Legyen pünkösdi áldás beszédünkön, tegye a Szent Lélek a mi beszédünket krisztusi indulatból származó, megfontolt, építő, igaz beszéddé.

2011. június 12. – pünkösdvasárnap

Zsoltárok könyve 33,21: Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk.

Azt kérdezi tőlem az ige, hogy Istenben van-e örömöm? Minek tudok örvendezni? Mitől várok örömet? Valaki nemrég vizsgáról kijövet újságolta, hogy maximális jegyet kapott, mert tudta, hogy mit várnak el a vizsgáztatók, és azt mondta, amit hallani akartak. Azaz nem a saját meglátását, esetleg tudását, ismeretét mondta, hanem azt, amiért jó minősítést kapott. Sokszor így viselkedem nem csak Isten előtt, hanem embereke előtt és még önmagam előtt is. Tudom, vagy azt gondolom, hogy tudom, mit vár tőlem Isten, és ezt mondom. Ugyanígy embereknek és még saját magamnak is képes vagyok a szépet mutatni. Isten az örömöm, hiszen ki is lehetne más. A földi örömök olyan múlandóak, sokszor utólag kiderül róluk, hogy nem is voltak igazi felszabadult örvendezések, hanem kicsit meg is játszottuk az örömet. Isten azonban örök, a Benne való örvendezés is örök. Nincs a földön aminek igazán örvendjek, tartósan, szívből, felszabadulta, örvendeni nem lehet földi dolgokban. Ha mindez így igaz, áldott legyen az ÚR. Félek azonban, hogy ez csak hivatalos válasz. Istenben ritkán és nem tartósan örvendezem. Igen, hálás vagyok Neki, mert tapasztalom szeretetét, kegyelmét és segítségét is. És örömöm valódi ilyenkor, azért, mert tudom, hogy milyen nagy Isten Ő, én pedig Hozzá tartozhatok, mert Ő engem is kiválasztott. Örvendek, hogy az Övé vagyok, hogy gondot visel rólam, hogy kezében biztonságban van életem. De az őszinteséghez az is hozzá tartozik, hogy bizony földi örömeimet is kívánok. Van, amikor ez ugyancsak Istennel kapcsolatos, mint amikor egy gyönyörű tájat csodálok, és szemem gyönyörködik, lelkem ujjong, értelmem pedig azt mondja, lásd, milyen nagy a mi Istenünk, milyen szépet alkotott, ezért is magasztald Őt. És van, amikor nem ilyen lelkiületű örömet keresek. Utólag sokszor belátom, hogy helytelen volt, de mégis újra előfordul, hogy földi dolgok alakulásától, megszerzésétől várom az örömet. A legfurcsább talán az, hogy amikor Isten ad szívembe igazi örömet, tudom, hogy ezt semmi más nem pótolhatja, ebben akarok megmaradni, s tudom, hogy ehhez nekem mindig közösségben kell maradnom Vele. Mégis, néha megfeledkezem ezekről a gondolataimról, amikor újra elhiszem egy földi lehetőségnek hogy meg tud igazán örvendeztetni, ezért harcolni kezdek annak eléréseért. A mai ige emlékeztet újra a legfontosabbra: igazi öröm van azok szívében, akik Isten szent Nevében bíznak. Tapasztaltam már a világi úgynevezett öröm sekélyességét és múlandóságát. Isten kegyelméből megkóstolhattam az Úrban bízók szívében lakozó igazi örömet is. Ez utóbbit szeretném kérni Tőled, hogy tedd állandóvá, Szent Lélek Isten.

2011. június 13. – pünkösdhétfő

János jelenések 21,5: A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”.

Isten teremtette az eget és a földet. Nem tudjuk, hogyan tette ezt, csak azt ismerjük, amit az ige kijelent, hogy az ÚR szavával teremtett, szólt, hogy legyen, és meglett. Amennyire ismerjük a teremtett világot, annyira csodálkozunk Istenünk hatalmán, hiszen ha csak az emberi test összetett voltára gondolunk, csodáljuk mennyei Atyánk bölcsességét. Sajnos, a bűn miatt azonban minden megromlott. Az emberi test, a természet, minden szenved a bűn következményei miatt. Istenünk pedig ennek a világnak egyszer véget vet, ahogyan azt több ige is mondja, például Péter levele, mely tűz általi pusztulásról beszél. A Jelenések könyvének prófécijában elhangzik az ígéret az újjáteremtésről. Felfigyelünk arra, hogy azt mondja a trónuson ülő, hogy mindent újjáteremt. Igen, hiszen Istent mindent jónak teremtett első alkalommal. És mivel az újjáteremtéskor nem lesz többé bűn, hiszen a sátánnak nincs többé bejárása az újjáteremtett világba, akkor az örökre megmarad. Szegényes képzeletünkkel sokszor elszomorodunk, mikor haljuk a gúnyolódók vádjait, hogy a mennyben unalmas lesz, hiszen mást sem tesznek majd az üdvözültek, mint egész nap énekelnek Istennek. Pedig elég lenne erre az egy ígére gondolni, hogy másként lássuk jövőnket. Istenünk Fia által mindent újjáteremt. A jelen világunk is csodálatos, pedig nem tökéletes, mert megrontotta a bűn. Isten pedig olyat teremt, ami tökéletes lesz. Valóban dicsérni fogjuk szüntelen Istenünket, de úgy fogjuk Őt magasztalni, hogy minden nap új és új csodát fedezünk fel az Ő hatalmának és végtelen bölcsességének megannyi csodáját, ezek felfedezése közben önkéntelenül is imádat és magasztalás hangzik el ajkunkról, tör fel szívünkől. Ezekre gondolva pedig már ma is reménnyel és örvendezve tekintünk előre, már most is hálásak vagyunk azért, hogy szerető Atyánk csodálatos jövőt készít nekünk. Olyan jó Isten ígéjére tekinteni, nem csak a napi gondokkal foglalkozni, hanem Isten közösségében, szavára figyelve megvigasztalódnai, reménykedve várakozni, betelni az Ő Lelkének áldásaival. URam, Jézus, jövel.

2011. június 14. – kedd

Jelenések könyve 15,3: Igazságosak és igazak a te utaid, népek királya.

Az ismert zsoltár szavaival gyakran kérjük, hogy „utaid URam, mutasd meg”. Keresztyénekként a Lélek vezetésére figyelve az egyik fő törekvésünk, hogy Isten utait felfedezzük, és engedelmesen járjunk ezeken. Jézus Krisztus is használta ezt a képet példázataiban, igaz, nem utat mond, hanem keskeny ösvényt, melyen Isten gyermekeinek járniuk kell. Ebben megerősít, bátorít mai igénk is, mikor Mózes és a Bárány énekeként vallja, hogy Isten utai igazak, igazságosak.

El lehet azon gondolkodni, hogy ez Mózes éneke is. Az ószövetségi vezető vallja, hogy Isten utai igazak. Emberileg közelítve a Mózes korához, azt állapíthatjuk meg, hogy Isten népe sok igazságtalanság miatt szenvedett. Békésen kerültek Egyiptomba, ahol egy zsidó ember, József jelentette a nehéz időkben az egyiptomiaknak is a túlélést, de később ezt a népet sanyargatják, korbáccsal kényszerítik a rabszolgamunkára. Mózes mégis azt énekli, hogy Isten útja igazságos, mert ebből a helyzetből s kihozta népét, szenvedések árán megtapasztalta a nép Isten hatalmát, majd a vándorlás alatt Isten gondviselését. Sanyargatóik tíz csapást kellett elszenvedjenek, majd a hadsereg pusztulását, ez is Isten igazságához tartozott.

A Bárány is énekli, hogy Isten utai igazak. A Bárány, Aki az emberi igazságtalanság miatt életével fizetett. A Bárány, aki tökéletes és szent lévén, önként magára vette az ember bűnét és büntetését, és így szerzett érvényt Isten igazságának. A Bárány Krisztus éneke ez, azé a Krisztusé, aki Nagypéntek éjszakáján azt kérte, hogy ha lehet, ne kelljen kiigya a keserű poharat, de nem lehetett, ezért ártatlanul szenvedett és meghalt. Szünetével és kereszthalálával utat nyitott a bűnös embernek a bűnbocsánat elfogadására és az örök életre.

Mózes és a Bárány éneke saját énekem? Mióta Isten kiválasztását megértettem és elfogadtam, mióta Istennek próbálom szentelni életem, több-kevesebb buzgósággal próbálok Neki engedelmeskedve élni,

azóta utam sokfelé vezetett. Jártam magaslatokon és voltam völgyben. Ismerem az egyenesebb szakaszokat és látok magam mögött hirtelen emelkedőket. Jártam hűséggel engedelmeskedve a Léleknek, máskor letértem az útról, eltévedtem, néha zuhantam is nagyokat emiatt, és kiáltottam bocsánatért és szabadulásért. Alaptörekvésem mégis az marad, hogy maradjak Isten ösvényén. Látom a célt, de az odavezető út még sokszor homályos. Tudom, tartogat még akadályokat, néha embert próbáló nehéz szakaszokat. Abban viszont nem kételkedem, hogy Isten utai igazak. Abban pedig bizonyos vagyok, hogy Megváltóm nem hagy magamra ezen az úton, hanem Lelke által bátorít, támogat. És hiszem, hogy egyszer elérkezem Isten igazságos útjának céljához, és ott a legnagyobb igazságban lesz részem: Krisztus érettem való igazságában. Ezért folytatom a zsoltár idézését személyes imádságként: Te ösvényidre taníts meg, miken intézd menésem.

2011. június 15. – szerda

Józsué könyve 21,45: Egyetlen szó sem vészett el azokból az ígéretekől, amelyeket az ÚR Izráel házának tett. Mind beteljesedett.

Persze, hogy Isten ígéretei beteljesednek, hiszen Ő mindenható Isten, akinek semmi nem lehetetlen, és ugyanakkor hűséges Atya is, aki saját szavát betartja. Isten gyermekei ezt sokszor megtapasztalják, hogy Istenünk ma is ugyanolyan hatalmas, és ugyanakkora szeretettel visel gondot az övéiről. Mi tudjuk, a zsidók viszont nem tudták. Azok, akik Józsuéval együtt birtokba vették Kánaán országát, azok vagy gyermekek voltak még akkor, amikor kiszabadultak Egyiptomból, vagy már a pusztában születtek, a vándorlás ideje alatt. Mintha mindig a pusztában éltek volna. Hetek, hónapok, évek teltek el, és ők egy-egy kis időre megálltak, lesátoroztak, aztán újra tovább kellett vándorolni. Az idősebbektől hallották, hogy valamikor rég Isten kiválasztotta szolgáját Ábrahámot, és ígéreteket adott nekik, állítólag most azért vándorolnak, hogy az Ígért Földre megérkezzenek, birtokba vegyék azt. Mózes, aki negyven évig vezette őket, Isten embere volt, ő is ezt hirdette. És még azt, hogy Isten nekik adja az országot akkor is, ha jelenleg erősebb nép lakja azt. És hogy abban az országban bőséges lesz a termés, és az mind az övék lesz. Sok ígéretet hallottak, ilyenkor mondja az ember, hogy annak ha fele beteljesedne is, nagyon jó lenne. Most azonban mindez már valóság. Mózes meghalt, de Józsué vezetésével elfoglalták a földet. És valóban mindenkinek jutott abban hely. A föld termése is felülmúlta minden elképzelésüket. Úgy foglalták el az országot, hogy katonailag hatalmasabb népeket győztek le, ez is Isten ajándéka volt. A környező népek is próbálkoztak egyszer-kétszer a még frissen érkezett zsidó népet legyőzni, Isten ezt nem engedte. Aztán békességes idő következett, a nyugalom, az áldások ideje. Nem fele, nem is nagy része, hanem minden szava beteljesedett Isten ígéreteinek. Most már saját tapasztalataik alapján is tudják, hogy hatalmas és igaz Isten az ÚR, aki beteljesíti mindazt, amit megígér.

Mi, mai keresztyének is tudjuk, hogy „Isten szava megáll mindenha”. Azon viszont nem csodálkozunk, ha sokan a mai emberek közül ebben kételkednek. Hiszen nem ismerik még Istent, ezért gondolják azt, hogy nem lehetséges a Biblia minden üzenetét komolyan venni. Egyes úgynevezett jóindulatú emberek még Isten sietségére is sietnének, és azt hirdetik, hogy nem kell az Írás minden szavát komolyan venni, és nem kell szó szerint érteni, hanem az csak szimbolikus üzenet. A teremtés könyve nem a világ teremtését írja le hat nap alatt, hanem csak úgy elmondja, hogy valahogy csak előállt ez a világ. Jézus sem azt tette, amit az evangélisták leírtak, hanem ők úgy látták, azt hitték, pedig nem is voltak ott csodák. Nincs ördög, nincs ellenség, az is csak egy kifejezőmód a Bibliában, és nem lesz ítélet, hiszen a jó Isten nem küldene senkit a kárhozatra, csak azért beszélt arról Jézus, hogy elgondolkoztasson. Nem ítélni akarunk azokon, akik így gondolkodnak, hanem imádkozni szeretnénk értük, hogy amint Izráel fiai felfedezték, megértették és megvallották, hogy Isten minden szava beteljesedik, úgy a mai emberek is fedezzék fel Isten csodálatos hatalmát, és azt is, hogy Ő mindent beteljesít, amit kijelentett. Milyen jó, hogy a zsidók az áldások elfogadása idején vallották, hogy igaz az ÚR. Tudjuk Jézus

példázatából, hogy vannak, akik csak haláluk után értik meg, hogy beteljesedik Isten szava. Nekünk ma kell elfogadni az ÚR kijelentésének minden jótáját, és bátran építeni életünket az Ő szavára, ígéreteire.

2011. június 16. – csütörtök

Zsoltárok könyve 32,3-5: Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) Megvallottam neked vétkeket.

Pszichoszomatikus betegségnek nevezik azt, amikor nem csak egy testrésze betegszik meg valakiinek, hanem lelki szenvedéssel jár együtt a testi fájdalom. Ahogy halad előre a tudomány, egyre több betegségről derül ki, hogy kiváltó oka is lehet, máskor fokozza a testi betegséget valamilyen lelki gyötrelem. A legnyilvánvalóbb példát mindenki ismeri, ha valamiért szégyenkezünk, akkor arra testünk is reagál, arcunk elpirul. Ez történik Dáviddal, aki bűnt követett el, s mint minden ember, mi is sokszor, ő is először nem is veszi észre, aztán felfedezi a bűnt, de nem tulajdonít neki nagyobb jelentőséget, próbál tovább menni, mintha mi sem történt volna. De nem lehet a bűn elkövetése után egyszerűen tovább menni, ekkor megpróbáljuk jelentőségét minimalizálni, igyekszünk rejtegetni, néha tagadni is, de legalább a következményeit kisebbiteni. S miközben ezt tesszük, a bűn egyre jobban lehangol, kedvtelenné és erőtlenné tesz, megjelennek a fizikai következményei is a vétkek takargatásának. Sokban hasonlít ez a helyzet azon emberek magatartásához, akik nem hajlandók tudomásul venni egy betegséget. Lehet, hogy már alig van ereje valakinek néhány lépést megtenni, annyira eluralkodik rajta egy szervi megbetegedés, s mégis hangoztatja, hogy semmi baja, teljesen egészséges, csak épp nem akar sehova menni, s a napi pár lépést is csak azért teszi olyan lassan, mert ráér. Mindenki látja betegségét, lehet, hogy egyszerű gyógyszeres kezeléssel hatásosan lehetne javítani állapotát, de nem lehet vele erről beszélni, mert egészségesnek vallja magát. Ilyen a bűneit takargató ember. Még csontjai is kiszáradnak, elmegy az életereje, nincs kedve semmihez, nem leli örömét semmiben, nem halad lelkiekben előre, sőt, világosan visszaesik, de sokáig mégis azt mondja, nincs semmi baj, minden rendben.

A Biblia egyik fontos jellemzője az, hogy nem hallgatja el a rosszat sem, ebből tanulhatunk mi sokat. Elmondja akár Dávid király bűnét, akár Péter tagadását is. Mi ebből azt látjuk, hogy ők is emberek voltak, bűnöket követtek el, de nem maradtak meg a bűnben. Amikor Isten rámutatott arra, ami bűn, akkor azt beismerték, megbánták és megvallották, és elfogadták Isten bocsánatát. Nem bátorít ez minket a bűnre, hanem még felelősebb gondolkodásra és életvitelre hív. Amikor azonban elesünk, akkor követnünk kell ezt a bibliai embereknél látott magatartást: ne takargassuk a bűnt, mert az nem oldódik meg magától, nem lehet elfelejteni, mintha meg sem történt volna. Arra van szükségünk, hogy valljuk meg Istennek a bűnt, kérjük bocsánatát. Dávid elindul ezen az úton, leteszi Isten elé bűneit. A pünkösdkor kitöltött Lélek világosságot hoz szívünkbe, életünkbe. Istennek ebben a világosságában kiderülhetnek a rejtett okai megannyi szenvedésnek. Ideje lenni ezeket felszínre hozni, Istennek megvallani. Isten hű és igaz, ha megvalljuk bűneinket, Ő megbocsátja azokat. Tudod, milyen csodálatos elfogadni és átélni Isten bocsánatát? Szeretnéd tudni?

2011. június 17. – péntek

Zsidókhoz írt levél 4,9: A szombati nyugalom tehát még ezután vár az Isten népére.

Fiatal voltam, és hitben még a gyermekcipő illett hozzám. Beszélgettünk egy adventista nénivel. Idézte a szombatról szóló ígéket, és is próbáltam Jézus tanítását mondani. Mintegy félóra beszélgetés, vagy talán vetekedés után, mintha egyenlőre állt volna a tábla. Sajnos, így helyes, mert akkor nagyon

győzni szerettünk volna mindketten. Akkor a néni külön bevezetőt tartott arról, hogy jön a kegyelemdőfés, persze, szépen mondta, hogy a mindent eldöntő ige, az egyértelmű alátámasztása annak, hogy egy igaz népe van Istennek, az pedig csak a szombatot megtartó nép. Nem is idézte, megvolt a jól előkészített módszer is, hanem engem kért, hogy keressem ki. Akkor még Károli Bibliánk volt, s a mai ige abban úgy van leírva, hogy „Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének.” Amelyik gyülekezetnek nincs meg a szombatja, az nem Isten népe, mondta a néni, diadalmas mosollyal. Én pedig nem hittem a szememnek. Kétszer-háromszor elolvastam, az előtte levő verssel együtt, és noha még járatlan voltam sok kérdésben, ezt már akkor megértettem, hiszen a szövegösszefüggésből annyira egyértelmű, egyszerű és világos, hogy nehezen tudtam elhinni, hogy erre az ígére hivatkozik, és annyira másként akarja érteni. Valahányszor ezt az ígét olvasom, mindig eszembe jut az a beszélgetés az adventista nénivel, mely ennél az ígénél elakadt, mert nem volt hajlandó semmilyen magyarázatot, értelmezést elfogadni azon kívül, amit ő mondott. Aztán évek után fedeztem fel, hogy én is ugyanolyan vagyok, mint az, akiről írtam. Hiszen én sem jutok tovább saját gondolataimnál. Itt van egy gyönyörű ige, egy csodálatos ígélet, nekem pedig a régi emlékek jutnak eszembe, és elfelejtek gondolkodni azon, hogy Isten mit is üzen az ige által. Meg kell vizsgálnak több ígét, melyek valamilyen emléket idéznek fel, valakihez vagy valamihez kapcsolódnak, és így a lényeg, az üzenet marad ki.

Isten népére vár a sálom, az igazi nyugalom, az a békesség, mely Istené volt a teremtés utáni hetedik napon. Noha Józsué vezetésével Isten választott népe bement az Ígélet Földre, azt elfoglalta, és a kezdeti nehézségek után, néhány szomszédos nép támadásának leverése után megnyugodtak, ez mégsem a teljes béke. Nem érhető el az isteni nyugalom itt a földön. Lassan már mi magunk is oda jutunk, hogy nincs nyugodt percünk, mintha az álmainkat is gyorsabbá szeretnénk tenni, hogy gyorsan aludjunk meg a szükségeset, és rohanjunk tovább. Isten gyermekeiként tapasztaljuk ugyan a békességet, és másként viszonyulunk sok mindenhez, mint azok, akik nem ismerik az URat, de még mindig sok a feszültség, sok a rohanás, a fölösleges fáradozás életünkben. És sokan vagyunk úgy, mint a gazdag, akitől azt kérte, hogy miután nagyon gazdag lett, miért nem állt le, és miért nem élvezte gazdagságát, ő pedig azt felelte, hogy elfelejtette, hogyan kell leállni. Istenünk azt ígéri, hogy az Ő Országában megtapasztaljuk az igazi békességet, Isten népének valódi nyugalmát. Jó erre gondolni, jó ezt várni, jó reménykedni a békesség Istenének ígéletében.

2011. június 18. – szombat

Ezékiel próféta könyve 37,23: Megszabadítom őket minden vétküktől, mert elpártoltak tőlem, és megtisztítom őket. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek.

Nagy ígérek vannak ebben a fejezetben. Az előző versekben szó van a megelevenedő csontok példája alapján Izráel megelevenedéséről, majd a fadarabok egymásba illesztése alapján Júda és Izráel újraegyesüléséről. Igeversünkben Isten elmondja, hogy Ő nem úgy állítja helyre azokat, akik bűneik miatt jutottak a halálhoz hasonló állapotba és a szétválasztottság áldatlan helyzetébe, hogy a régi természete a népnek megmaradjon, hanem megtisztítja népét annak vétkeitől. Ingyen kegyelme cselekszi azt, hogy minden vétket megbocsát, nem emlékezik azokról, eltörli végképp. Isten tisztává teszi népét, és úgy állítja őket helyre, a megtisztított népnek adja áldásait.

Mi valahogy másként szeretnénk. Hálásak vagyunk Istennek az Ő ígéreteiért, imádságainkban kérjük Őt, hogy segítsen minket, népünket, egyházunkat, kérjük az áldást, a helyreállítást, a megelevenítést. Mindezt úgy szeretnénk sokszor, hogy az áldások jöjjenek, mi azonban ne változzunk semmiben, ne mondjunk le addigi terveinkről, vágyainkról, életvitelünk is azonos maradjon. Sőt, sokszor bűnös vágyaink megvalósítására kérnénk Isten segítségét. Ez emberi gondolat és nem Isten cselekvési módja. Isten önként indult népének helyreállítását elvégezni, amit Ő tesz, az mindi tökéletes. A helyreállítás módszeréhez tehát hozzátartozik a bűnbocsánat, a bűntől való megtisztítás. Így lesz alkalmassá a nép

arra, hogy Istenhez tartozzon, tisztán, bűn nélkül lehet Istennel közössége. Ezért pedig nagyon hálások kell legyenek és kell legyünk, mert magunktól, saját erőnkkel nem tudtunk volna szabadulni tisztátalanságainktól, s nem lehattunk volna Istennek közösségben, nem lehattunk volna az Ő népe. Isten elhozza Izrael helyreállításának idejét, ahogyan erről Pál apostol is ír. Ma Isten népéhez tartoznak minden nemzetből Isten gyermekei, akiket Ő elhívott, megtisztított és Lelke által vezet. Ő a mi Istenünk, mi Hozzá tartozunk, és nagyon hálások vagyunk mindazért, amit velünk tesz, nekünk készít, mert abban mindig áldás van. Hálással valljuk személyesen is, hogy Isten népének én is élő tagja vagyok és mindörökké az maradok.

2011. június 19. – vasárnap

Pál levele a rómaiakhoz 8,33: Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít.

Sokszor el kell képzeljek egy történetet, egy példát, hogy jobban megértsem az igét. Most ezt képzeltem el: csupa gonoszsgból, minden ok nélkül átmegek az utcán, és a szomszéd deszkából készült dísz kerítését a ház elöl kivágom, felaprítom, eltüzelem. Kiderül, hogy az egy nagyon drága fafajtából készült kerítés volt, nincs annyi pénze az egész rokonságomnak, hogy kifizesse. Rádöbbenek, hogy nagyon nagy tévedés volt, pillanatnyi gonosz gerjedelmem drágába kerül, engem elzárhatnak, családom egy életen keresztül kell fizesse az árát tettemnek. S akkor arra jön egy ismeretlen, aki kis teherautóról elkezd leszedni a kerítéshez való deszkát. De URam, nincs pénzem azt megfizetni. Nem is kell, mondja az ismeretlen. Előveszi a méterest, elkezd mérni, vágni, mindent elvégez. Mire készen van, haza érkezik a tulajdonos, aki csodálkozva látja az új kerítést. Hozzám fordul és azt mondja: látom minden kár megtérült, sőt a régi kerítésnél sokkal szebb ez az új. A törvény előtt mégis meg kell jelenni, a per elindult, a gonosz tett megtörtént, a jogos ítéletet meg kell hozni. S amikor a törvényszéken megjelenünk, kiderül, hogy a titokzatos ismeretlen, aki elsősorban a vagyont érő deszkát hozta, azután a helyreállítási munkát is elvégezte, ő maga a törvénybíró, ő fogja az ítéletet meghozni. Remény és félelem egyszerre jelentkezik bennünk. Remény, mert ez az ember nagyon jó ember, hiszen nagyon értékes ajándékot adott nekünk ingyen, ismeri a történetünket, ott volt a helyszínen, ahol elkövettük a rosszat, és azt is tudja, hogy most már nincs kár, hiszen épp ő fizette azt meg. De félelem is van szívünkben, hiszen ez az ember mindent tud rólunk, és a legigazságosabb bíró hírében áll. Megszólal a bíró, és azt mondja: a gonosz az gonosz, nem lehet eltussolni, hanem meg kell fizetni, a büntetés az, hogy teljesen új kerítést kell készíteni, akkor is, ha a vádlott nem rendelkezik a szükséges összeg századával sem. Ugyanakkor azt is megállapítja a bíró, hogy ez a kártérítés megtörtént, ki lett fizetve teljesen az adósság. Mindezek alapján a vádlott szabad, nincs tartozása, törvény szempontjából büntetlen. Ami nagyon fontos ebben a történetben az, hogy a törvényszéki bíró, vagy ügyvéd, vagy ki az, aki ezt megteheti, törvényi ügyekben jártasok nézzék el a tudatlanságot e vonatkozásban, tehát a törvényben megjelölt személyen kívül más nem vádolhat senkit. Lehet, hogy én magam is érzem ennek súlyát, hogy ez itt kimondhatatlan ajándék, az újrakezdéshez nagy lehetőség, olyan ajándék, mely kötelez, nem élhetek úgy, mint eddig, nem engedhetek teret többé gonosz indulataimnak. De az önvádam nem számít a bíró előtt. Lehet, hogy emberek bekiabálnak a teremben, mert úgy gondolják, hogy szigorúbb vagy enyhébb büntetés jár, a szerint, ahogyan viszonyulnak hozzám, de a teremben levő személyed véleménye, vádja nem számít. Környezetünk véleménye nem számít az örök élet szempontjából. Lehet, hogy az újságok megírják az esetet, döbbenetüknek adnak majd hangot, dicsérik az igazságszolgáltatást, vagy éppenséggel hadjáratot indítanak ez ellen a bíró ellen, aki felmentett engem, és mindent megtesznek majd, hogy a bírót is lejárássák. Ez sem számít az ítélet kihirdetésében. Egy valaki vádolhat csak, az pedig maga a jótevőm. Mindezek alapján szívemből a félelemnek el kell tűnni, a reménységnek meg kell erősödni, és a felelős életnek el kell kezdődni. Annak a felelős életnek, mely hálából önmagát Istennek szenteli, s az Ő dicsőségére él.

2011. június 20. – hétfő

Lukács evangéliuma 3,11: János így válaszolt nekik: „Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék.”

Falun lakom, méghozzá egy kis településen, kevesebb, mint félezer lakója van, így mindenki ismer mindenkit. Elmondható, senki nem éhezik, noha vannak különbségek az anyagi helyzetet illetően. És senki nincs, akinek egy ruhája lenne csak, de talán olyan sem, akinek csak kettő. Így akár úgy is gondolhatjuk, hogy nálunk ez a kérdés nem aktuális, nálunk ez nem fordul elő. Sőt, néha ennek ellentétét tapasztaljuk, olyanok folyamodnak segélyekért, kedvezményekért, akik másoknál jobban állnak. Marad a kérdés, mit jelent az ige alkalmazása a gyakorlatban? Talán azt, hogy a koldusoknak adjunk, azoknak, akik egyre gyakrabban megjelennek, hogy semmijük nincs, ráadásul betegek is, segítsünk. Lehet, hogy van, akire ez igaz, de sajnos nagyon sokszor kiderült, hogy ezek is csalók, hazudnak, elég jelentős összegeket koldulnak össze, és a koldulási program után fényűző életet élnek. Akkor nem marad más, mint intézményeknek adni segítséget. Ott is gond van viszont, a vezetők sokszor előbb a saját kényelmükről gondoskodnak az összegyűjtött pénzből, előbb autó, felszerelt iroda, s majd azután a segélyezettek. Akkor mi lesz Keresztelő János szavaival: adjon? Ezeket a szavakat megtaláljuk Jakab és János apostol leveleiben is, mi legyen hát az adakozással?

Hagyjuk abba a mentegetőzéseket, a magyarázkodásokat, s próbáljuk megérteni kinek mondja ezt János, s mit is mond tulajdonképpen. Úgy gondolom, arról beszél az Isten akaratát kereső embereknek, hogy vegyék észre a mellettük élőket, azok szükségét. Abban a korban nem volt gyakori az, hogy valakinek több ruhája is legyen, de az inkább előfordult, hogy annyira szegény emberek is voltak, hogy ruhára sem jutott már, sőt, éheztek is gyakran. Ilyen ne legyen az Isten gyermekei között, mondja az Írás. A Szentlélek kitöltése után az első gyülekezetben azt látjuk, hogy egymásra figyeltek és egymásról gondoskodtak a keresztyének. Azt írja Lukács, hogy nem volt közöttük nélkülöző. Ma lehet valakinek három ruhája és mégis nélkülöző. Adott esetben arra van szüksége felebarátomnak, hogy két napra kölcsönözzen az autót, valamilyen fontos ügyben csak azzal tud elintézni valamit. Úgy gondolom, hogy Jézus szava jelentheti ma azt, hogy adj testvérednek azt, amivel segítesz neki, akkor is, ha azt nem fölöslegből adod, hanem áldozat árán. És adott esetben lehet segíteni a koldusokat is, van közöttük, aki tényleg csak abból él. Intézményeket is lehet lehetőségeink szerint támogatni, imádkozó lélekkel. A fontos mindig az, hogy ne önmagam megnyugtására adjak, még inkább nem valamilyen jutalom reményében, hanem őszinte együttérzésből, krisztusi szeretet lelkületével. Isten Lelke mutassa meg nekünk, hol, mivel szolgálhatunk testvéreinknek. Tégy URam engem áldássá.

2011. június 21. – kedő

Máté evangéliuma 20,34: Jézus megszánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat, és követték őt.

Óriási élmény volt huszonéves koromban felfedezni az evangéliumi énekeket. Nem fontos részletezni az okokat, de addig csak a gyülekezeti énekeket ismertem, sokat azok közül kedveltem, szívesen énekeltem. Egyszer azonban, mint említettem, huszonévesen, vonaton utaztam egy fiatalokból álló csoporttal, akik 10-12-en zsúfolódtak be egy fülkébe, és együtt, felszabadultan, örömmel énekeltek számomra ismeretlen énekeket. Legalább két tucat új éneket hallottam pár órász utazás alatt, több ének tetszett is, hamar megegyeztem egyik-másik ismerőssel, hogy ezek szövegét leírja nekem. Egyszer azonban egy ének, és főleg annak ismétlődő refrénje megragadott, de annyira, hogy percek után tudtam csak megszólalni, akkor is csak azt kértem, hogy énekeljék el kedvemért még egyszer, aztán még egyszer, aztán ezt az egy éneket rögtön le kellett jegyezni. Az említett refrén ma közismert, és azt kívánom, bár sok ember szívét megérintené úgy, mint akkor engem. Így hangzik, én ezt a változatot

tanultam meg: *Szánj meg, óh, bár bűnöm mint a tenger, Néha majdnem összeroskadok, Ím előtted áll egy bűnös ember, Szánj meg, óh, bár méltó nem vagyok.* Először az ragadott meg, hogy Jézus elé állhatok, mint bűnös ember. A Szentírás is beszámol olyan emberekről, akik ismerték saját méltatlan voltukat, bűneik terhét, és tudták, így nem lehet Isten elé állni, de lehet az értünk kereszthalált vállaló Krisztustól irgalmat kérni. Zúgott-csengett fülemben-szívemben, hogy ím, előtted állok, én, a bűnös itt vagyok, Hozzád jöttem, Jézusom. Olyan nagy csoda, olyan végtelen kegyelem, hogy jöhettek. Aztán a kérés egészen az én kérésem volt: szánj meg. Mert szájalmas vagyok, szánni való az, ahogyan harcolok erőtlenül, kudarcot kudarca halmozva bűneim ellen. Szájalmas, hogy még mindig azt gondolom, hogy segíthetek magamon, az, hogy a jóságra törekszem, mert akkor szeretni fog Isten. Szánj meg, Krisztusom. Méltó nem vagyok, semmit nem tudok mondani, hogy miért, csak kérek, szánj meg. És ebben, hogy Előtte állhatok, és kérhetem, hogy szánjon meg, ebben valahogy benne volt, kimondatlanul valósággá lett, hogy Ő már megszánt, lehajolt hozzám, igen, én most hallok Róla, Ő most hall engem, közösségünk van egymással, és Ő megtisztít, helyreállít, új életre hív.

Jézus Jerikóban két vak ember kiáltását hallotta meg, és megszánta őket. Minden feltétel nélkül meggyógyította őket, látóvá tette szemeiket. Nem szabott feltételt valaminek elhívésében sem, megkeresztelkedésben sem, csak annyit olvasunk, megszánta, meggyógyította. Ők pedig követték Jézust. Ez a csoda ma is, számtalanszor megismétlődik. Emberek bolyongunk az életben ide-oda, vakok vagyunk a lelki dolgok meglátására és megértésére, nem is tudjuk, mi a megoldás, sokszor nem is hiszünk már abban, hogy bármi jót hozhat még az élet. Egyszer valahogy, valamiért megértjük: mégiscsak van Isten, sőt nincs is távol tőlünk. Ha Hozzá kiáltunk, meghallja. Amikor valaki ezt felfedezi, elkezdhet kiáltani: szánj meg, Isten. És lehet, hogy néha magunk is csodálkozunk, de URunk hallja a kiáltást, megszánja a Nélküle vakságban élő embert, könyörül rajta. És egyszerre megnyílik a világ, a teljes valóság, látunk. Ezek után, Jézus követőiként fogunk mindig hálásan emlékezni arra a csodára, hogy Megváltónk ránk tekintett, megszánt minket és könyörült rajtunk. Áldott legyen Isten Fia mindezzért.

2011. június 22. – szerda

Jóel próféta könyve 3,5: De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az ÚR nevét.

Már a Zsoltárok könyvéből megtanultuk, hogy hívjuk segítségül az URat, Ő megszabadít, mi pedig dicsőíteni fogjuk Őt. Megváltónk is biztatott arra, hogy keressünk, zörgessünk, kérjünk. Jóel könyvének harmadik fejezete azonban nem a mindennapi kérésekre biztat, hanem a végső időkre néz. Az ÚR nagy és félelmetes napjáról beszél a próféta. Bennünk ott van a bizodalom, a hit, a reménység, hiszen Megváltónk mondta, hogy aki Őbenne hisz, az nem megy az ítéletre, hanem általmat a halálból az életre. Hisszük, hogy megtartatunk akkor is, amikor eljönnek a nehéz idők, amikről Jézus beszélt, akkor is, amikor eljön az ÚR nagy napja. Mi nem akkor akarjuk majd segítségül hívni Őt, hanem ma, holnap, és majd akkor is. Az Ő segítségére, kegyelmére szorulunk életünk minden napján, és csak az Ő hatalma és kegyelme tart meg az utolsó napon is.

Az ÚR Nevének segítségül hívása Isten gyermekeinek életében lehetőség és ajándék, és természetes is. Az igéből fel kell fedezzünk még két fontos üzenetet. Az egyik a megmenekülés. Jóel próféta is beszél az ÚR eljövetele előtti napokról, Megváltónk is említi, hogy azok a napok retteneteseek lesznek, amikor csak a választottakért rövidítettnek meg azok a napok, másként nem menekülne meg senki. A fontos üzenet pedig az, hogy még azokból a rettenetekből is meg lehet menekülni. Ebből azt értjük, hogy Isten gyermekei számára nincs lehetetlen helyzet, nincs olyan mélység, rettenet, ahonnan ne tudna Istenünk kiszabadítani. Az utolsó napokban is megszabadítja azokat, akik Őt keresték és keresik akkor is. A másik fontos üzenet az, hogy mindenki megmenekül, aki segítségül hívja Őt. Nem áll szándékunkban

senkivel sem vitatkozni, de jó lenne sok vallási csoportnak, irányzatnak ezeket az ígéket újra átgondolni. Aki segítségül hívja az ÚR Nevét, ez van az ígében. Nincs más, és ezért nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy Ő ennyire megnyitotta a kegyelem ajtaját és lehetővé tette a szabadulást minden embernek.

Isten akarata meglesz, terve beteljesedik. Krisztus visszatér, mi Vele leszünk. Új eget és új földet teremt. Mielőtt ezek meglennének, Ő arra figyelmeztetett, hogy nehéz időket kell átéljünk. De arra is bíztat, hogy hívjuk Őt segítségül, akkor bizonyos lesz a megtartás. És mivel nem tudjuk, melyik napon jön el Jézus, ezért a mai nap kell legyen az, amikor Őt segítségül hívjuk. URam segélj!

2011. június 23. – csütörtök

Zakariás próféta könyve 1,3: Térjetek meg hozzám, így szól a Seregek URa, és én is hozzátok térek!

Elméletileg négyféle helyzetben lehetünk, az Istennel való kapcsolatunkban, ha szabad lesz most ezt a kapcsolatot kicsit kiabrázolni. Az első lehetőség az, amibe születünk, Istennek háttal fordulva. Az Írás azt tanítja, hogy mi bűnösökként jövünk a világra, és magunktól nem keressük Isten akarátát. Isten pedig felénk fordul már születésünkkor, Ő keres minket, szólít, figyelmeztet, hívogat, meg akar menteni a kárhozattól. Minél tovább vagyunk háttal Istennek, azaz nem tekintünk Rá, nem hallgatunk szavára, annál messzebb kerülünk Tőle, és annál nehezebb lesz visszajönni a Vele való közösségbe.

A nagy csoda, és a legszebb helyzet az, amikor helyet adunk Isten hívásának és megfordulunk, megtérünk. Megváltozik a szemléletünk, a látóköörünk, az életünk. Most már Istenre tekintünk, Ő pedig ránk tekint. Közösségben vagyunk, és amint az ige mondja, közeledünk Istenhez, Ő pedig közeledik felénk. Elkezdődik a hitélet nem mindig egyszerű, de annál áldottabb ideje. És tudjuk, ez csak a kezdete az örök élet örömeinek, Isten Országában lesz ez tökéletes.

Ameddig azonban ezen a világon élünk, bűnös természetünk is megvan, és ezen keresztül ki vagyunk téve a kísértésnek. Bibliai példákat is ismerünk, amikor Isten népe, aki már megismerte az URat, kapta az Ő áldásait, mégis újra elfordult Istenétől. Isten gyermekeivel is előfordulhat ez, Dávid vagy Péter apostol példáját egyaránt ismerjük. Ha elfordulunk Istentől, Ő is elfordulhat tőlünk, nem erőltet minket áldásainak, gondviselésének elfogadására. Ez a lehető legrosszabb állapot. Mi Istennek háttal vagyunk, mert ismét az Ő akarata elleni úton járunk, célokat követünk, Ő pedig elfordul tőlünk, hiszen nem jöhet velünk a bűn útján, még csak nézni sem akarja, amint a magunk kárára járunk el.

Noha mi vagyunk okozói állapotunknak, az áldások elmaradásának, mégis újra Isten a kezdeményező. Azt mondja az ÚR a Bibliában népének, hogy Ő csak egy pillanatra tudott elfordulni népétől, és máris elkezdte őket újra keresni, a Neki háttal fordító bűnöst megpróbálja újra megnyerni. Gyertek, vessünk véget ennek az áldatlan helyzetnek. Forduljatok ide, mondja Isten, én is hozzátok fordulok, ne folytassuk ezt az egymásnak háttal fordító helyzetet, mert ez nektek sok szenvedést jelent. Maga Isten is szenved a Tőle elforduló nép miatt. Ezért Ő kéri, hogy gyermekei fogadják el újra szeretetét és áldását. Idézzük az ének szavait, önmagunkat szólítva annak szavaival: *Halld meg, bűnös ember: Jézus szeret! Bűnöd bár nagy tenger, Jézus szeret. Csak jöjj hozzá hittel, Töredelmes szívvel, Nem vet ő el, hidd el, Jézus szeret.*

2011. június 24. – péntek

Máté evangéliuma 10,19: Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok.

Nemrég részt vettem egy barátom gyülekezetében egy esti alkalmon. Egyik ének előtt arra kértek, hogy pár szóban köszöntsem a gyülekezetet. Nem akartam senkit megbántani, nem utasítottam el a felkérést azzal, hogy nem készültem és nincs üzenetem. Félig magamban, de nem elég halkán azt mondtam: nem tudom mit mondjak. A mellettem ülő meghallotta szavaimat, és a legnagyobb jóindulattal és kedvességgel mondta: ne tessék aggódni, Jézus megmondta, hogy megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Önkéntelenül elmosolyodtam, mert az jutott eszembe, hogy Jézus arról beszél, hogy amikor a tanítványokat elküldi evangéliumot hirdetni, hogy lesznek olyanok, akik nem fogadják be Isten üzenetét, hanem őket elfogják, megkorbácsolják, átadják a helytartóknak, és ott kell majd bizonyoságot tegyenek. Akkor adatik meg nekik, hogy mit szóljanak. Ma engem nem fenyeget semmi ehhez hasonló, akkor sem, ha venném a bátorságot, hogy elinduljak faluról falura evangéliumot hirdetni. Legfeljebb furcsán néznének rám az emberek. Az ígét bizonyára más lélekkel olvassák azok, akik vállalják Krisztus hirdetését olyan országokban, ahol ez tilos, és ezzel életüket kockáztatják. Az ÚR arra is figyelmeztet, hogy az utolsó időkben is nehéz lesz a hitet megtartani, aki hűséges marad Istenhez, annak sok nehézséggel és szenvedéssel kell szembenéznie, ezekben kell majd hűségét bizonyítani.

Nekem, aki a szó szoros értelmében nem kell helytartók elé álljak hitemért, mégis van üzenete Isten igéjének. Az első fontos üzenet az, hogy Ő nem hagyja magára az övéit. Megenged nehézségeket, a hitükért, mások megnyeréséért átélhetnek nem kívánatos helyzeteket, de Isten mindig az övéi mellett van. Aztán Isten valóban megadja, hogy mit kell szólni akkor, amikor valaki hitéért kerül olyan helyzetbe, mint amiről Jézus beszél. És fontos az is, hogy arra biztat Megváltónk, hogy ne aggódjunk, még a legnehezebb helyzetekben sem, mert Ő velünk van, neki van megoldása.

Ha őszintén átgondolom ezt a bátorítást, azt kell mondjam, hogy de jó lenne, ha nem kellene igénybe vegyem ezt a megígért segítséget, ha nem kerülnek ilyen helyzetbe, amikor rólam ítéletet mondhatnak. Nem vagyok felkészülve arra, hogy hitemért szenvedjek. Szeretném, ha a Jézus által jelzett idő később következne el, én még éljek csendesen, békességben. Az viszont ugyancsak elgondolkoztat, hogy Isten gyermekei az Írásokban nem azt kérik, hogy később, hanem azt, hogy hamarabb jöjjön el az ÚR. URam, legyen meg a Te akaratod.

2011. június 25. – szombat

Sámuel második könyve 7,9: Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál.

Isten pedagógiájával találkozunk igénkben. Dávid templomot akar építeni, Isten pedig azt tervezte, hogy ne Dávid építse fel Isten hajlékát, hanem fia, Salamon legyen az, aki megépíti a szent helyet. Mint mindenható ÚR, hatalmas és egyetlen Isten megtehetné, hogy elküldi prófétáját és azt üzeni a királynak, hogy nem engedem meg, hogy templomot építs számomra. Nem tartozik Isten az embernek magyarázattal, egyáltalán nem tartozik semmivel sem, Neki tartozik minden ember mérhetetlenül sokkal. Isten azonban a Szentírás bizonyágtétele szerint nagyon sokszor lehajolt az emberhez. Más az első emberrel beszél, majd amikor azok fia gonosz tervet gondol magában, Isten nagy kegyelmével lehajol hozzá, figyelmezteti, elmondja, hogy hova vezet az, ha nem változtat szándékán, és kéri, álljon ellene a gonosz csábításának. Azóta pedig Isten nagyon sokszor állt szóba az emberrel, nagyon sokszor mutatott rá a helytelen utakra, és bízatta gyermekeit a jó cselekvésére. Mai igénkben Isten elmagyarázza Dávidnak, miért nem építhet ő templomot a Mindenhatónak. Mielőtt elmondaná

akarata, hosszú bevezetésben felkészíti Dávidot döntésének megértésére és elfogadására, ebben a bevezetőben emlékezteti a királyt, hogy honnan indult, hogyan jutott oda, ahol most van, mekkora utat tett meg idáig, és hogyan gondoskodott róla az egész úton maga Isten. Igen fontos az, hogy ne csak a pillanatnyi helyzetet lássa az ember, ne csak a jelen akarata lebegjen szeme előtt, hanem lássa Isten eddigi munkáját életében, ahhoz, hogy meg tudja érteni és el tudja fogadni az Ő további vezetését. Ha Isten eddig gondviselését felidézzük saját életünkben, bizonyára sok mindent fogunk másként látni és könnyebben elfogadni a jelenben, és jobban sikerül majd megérteni és engedelmeskedni az Ő akaratának a jövőre nézve. Ha belátjuk azt, hogy mindaz, ami életünkben jó volt, amit sikerült megvalósítani, az Istentől származik, Ő intézte sorsunkat, Ő vezetett minket, áldása gazdagította életünket, akkor azt is elfogadjuk, ha nehezebb szakaszok következnek, ha valamire Isten nemet mond, mert tudjuk, hogy minden javunkra van az Ő vezetése szerint. Felmérve Isten munkáját múltunkban, igent tudunk mondani Isten akaratára jövőnkre nézve. Hiszen az Ő gyermekeiként bizonyára mindnyájan elmondhatjuk, hogy ránk is érvényes Isten üzenete, Ő velünk volt mindenütt, ahol jártunk, ha csak nem akaratával ellenkező utakra tévedtünk. Ez pedig biztatás a jövőre nézve, bizonyára ezután is velünk lesz. Mi pedig engedelmeskedni akarunk Szavának, amire Ő nemet mond, elfogadjuk, ahova pedig utat nyit, arra indulunk. Segíts, URunk, hogy így legyen.

2011. június 26. – vasárnap

Jakab levele 5,16: Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.

Kényelmetlen ige áll előttünk. Mi tagadás, szívesen vennénk, ha valaki elmondaná, hogy nem úgy kell érteni ezt az igét, ahogy azt mindnyájan értjük első olvasásra. Jól jönne valaki, aki felvilágosítson, hogy ez egy akkori időben használt formula, ami ma mást jelent, vagy az első közösségek életében volt szükséges, ma pedig nem így kell gyakorolni. Azaz menekülnénk az ige üzenetétől, ami egyértelmű, mert nagyon nehezünkre esik azt követni. Maga a bűnvallás is nehéz kérdés, sőt, talán a bűn fogalmával kellene kezdeni, hiszen a mai ember nem igazán hisz abban, hogy létezik bűn. S ha eljutunk oda, hogy az Írás szerint mégiscsak rendeznünk kellene a bűn kérdését, talán igékre hivatkozva menekülünk, mondva, hogy Dávid is azt imádkozta, hogy egyedül Isten ellen vétkezett, noha ismerjük történetét, hogy bizony emberek is szenvedtek tettei miatt. S hogyan valljuk meg egymásnak bűneinket, hiszen ezt a gyakorlatot elhagytuk a reformáció óta, legalábbis abban a formában, melyben gyakorolja még bizonyos egyház, s melyet nem tartunk egészen igeinek.

Ismét azt kell tennünk, amit sokszor, elsősorban hagyjunk fel a kifogásainkkal, a magyarázkodásainkkal, és engedelmességre kész akarattal kérdezzük, hogy mit is akar Isten nekünk mondani az igében. Az igében pedig az van, hogy meg kell vallanunk egymásnak bűneinket. A mindenható Isten nagy kegyelme, hogy ha el tudjuk ezt mondani nem csupán elméleti szinten, hanem tapasztalat alapján is. Igen komoly lelki nyomot hagy az, ha valaki bizalmába avat, és elmondja ami szívében van, és ugyancsak komoly nyoma van annak is, ha mi vesszük a bátorságot, és valakivel őszintén elbeszélgetünk arról, ami szívünkön van. Ennek vállalása mindkét fél részéről megköveteli a komoly imaéletet, az elszánt engedelmességet Istennek, és az egymás iránti nagyon őszinte elfogadást. Amikor mindez megvan, és ezek alapján megvalljuk egymásnak bűneinket, ebből következhet nagy felszabadulás, igazi áldás, lelki gyógyulás. Azt már szinte mondani sem kell, hogy ezekért az alkalmakért, és az ilyen testvérekért ugyancsak Istenünkhöz kell imádkoznunk, hogy Ő tege lehetővé számunkra az igének beteljesítését.

Mennei Atyánk. Felsorolni sem tudjuk, milyen sok lelki betegségtől szenvednek közösségeink és szenved saját életünk is. Ezek miatt legyengültünk, erőtlenségünkben nehezen, vagy egyáltalán nem sikerül gyümölcsöt tenni lelki áldásaidnak. URunk, ha kedves előttem, mutass utat nekünk, hogy Neked

engedelmeskedjünk. Adj nekünk megbízható testvért, adj egymással őszinte barátságot, hitbeli kapcsolatot. Te mutasd meg Atyánk, mit kell csak a belső szobában Eléd tárjunk, és mit lehet és kell testvéreinknek megvallanunk, egymásért imádkozva hogyan kell Eléd járulnunk. Adj, URunk, bűneinkből való szabadulást, lelki gyógyulást.

2011. június 27. – hétfő

Pál második levele a thesszalonikaiakhoz 3,3: De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.

Minden gyermek másként fejlődik. Egyiknek korábban bújnak a fogai, másik hamarabb tanul meg járni, vagy beszélni. De egyaránt igaz mindenikre, hogy segíteni kell, támogatni, tanítani, felemelni, megerősíteni. A lelki életben is hasonló a helyzet. Amikor valaki megszűnik ellenállni Isten hívásának, élete Isten felé fordul, az ÚR Lelke elkezdi munkálkodni szívében, attól kezdve elkezdi járni a hit útján. De, amint az Írás mondja, még gyermek a hitben. Szüksége van támogatásra, segítségre. Néha a kisgyermekkel és a hitben gyermekekkel is van egy is gond amiatt, hogy nem akarják elismerni, hogy még szükségük van a segítségre. Tudom, tudom, mondja a gyermek, hagyj, egyedül is megy. A hitéletben még többen mondják, hogy ők ismerik, mire van szükségük, nem szorulnak segítségre. Sok olyan tevékenység van, melyben egyedül is tudnak boldogulni, mondják. Például, ha valakinek vizsgázni kell, akkor attól függ a sikere, hogy mennyit tanult, és mennyi jut eszébe a vizsga feszültsége alatt abból, amit úgymond elsajátított. Elfelejt, hogy mekkora áldás lehet az, ha Istennel indul, az Ő segítségére számít. Persze, hogy tanulni kell, de sok példát ismer mindenki sikertelen próbálkozásokra elbizakodott emberek életében. Ugyanígy gondolkodik sok ember a mindennapokban. Tudom a céloom, mondja az önmagában bízó ember, tudom azt is, hogyan kell azt elérni, minden rajtam múlik, s nem fogom hagyni magam. Pedig a zsoltárvers elég ismerős sokaknak, hogy hiába fáradsz az építők, ha az ÚR nem épít, nem ad áldást, nem lesz eredmény. Nehézségek, bajok, gondok idején szokott kiderülni a legerősebbnek hitt emberekről is, hogy mennyire gyengék, mennyire megtévesztő kép volt az, amit elhittetek másokkal önmagukról, de támaszra szorulnak ők is. Mai igénk szépségét és üzenetének mélységét fokozza, hogy a mondat elején azt írja Pál, hogy hűséges az ÚR. Ő hűséges hozzánk, s tartja adott szavát. Mint a szülő, akinek segítő kezét néha eltaszítja magától a magabiztos gyermek, de a szülő emiatt nem sértődik meg, nem vonul vissza, nem hagyja gyermekét elesni, hanem észrevétlenül is készen áll arra, hogy minden pillanatban kinyújtsa kezét, s megóvja kicsijét a bukástól, elesésétől. Isten hűséges, megerősít, megőriz. Elég okunk van arra, hogy teljes bizalommal jöjjünk Hozzá, kérjük az Ő további segítségét és áldását életünkben. Legyen így ma is.

2011. június 28. – kedd

János evangéliuma 14,27: Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.

Jézus Krisztus békességet ígért az övéinek, és azt mondta, hogy ezt nem úgy adja, mint a világ. Hogyan kínálja a világ a békességet? Gyógyszerekkel, nyugtatókkal. Ezekkel elérhető a vérnyomás csökkentése, a szívdobogás lassítása, erősebb gyógyszerekkel el is kábítják az embert, olyanná teszik, hogy már semmire nem gondol, semmiért nem aggódik, semmivel nem foglalkozik. Aztán a világ kínálja a békességet felejtéssel. Ki kell kapcsolódni, el kell utazni, foglald el magad, s akkor nem jut már eszedbe békétlenség oka. Némelyek, nem tudni, milyen alapon, úgy gondolják, hogy a békesség akaraterő kérdése, s arra szólítanak fel, hogy ne idegeskedjünk, csendesedjünk le, uralkodjunk magunkon, parancsoljunk érzéseinknek és mi magunk irányítsuk állapotunkat. Vagy ugyanennyire ismeretlen

alapon próbálnak pozitív hozzáállásra biztatni, mondva, hogy minden jó lesz, minden megváltozik, rendeződik, szép és jó lesz. Ugyancsak a világ, a mai világ úgy gondolja, hogy a békesség a léleknek egy állapota lévén, úgynevezett lelkigondozók, vagy pszichológusok módszereivel lehet ezt elérni. Azt is látjuk, hogy minél gazdagabb és modernebb egy közösség, annál több pszichológusnak van munkája. A mai társadalom már azt is nagy és sokszor kívánatos eredménynek tartja, ha valakinek nincs is békessége, de el tudja rejtteni lelki állapotát, jól leplezi békétlenségét. Jézus azt mondja, mindezekre, hogy nem úgy adom, ahogy a világ adja.

A mi URunk igazi békességet kínál követőinek, azt a békességet, melyet láthattunk az Ő életében. Azt az igazi békét, mely a háborgó tengeren hánykódó hajóban is megvolt Neki, ötezer éhes ember ellátásának emberileg lehetetlen kihívása előtt is békesség maradt. Azt a békét adja, mely teljes nyugalommal tud árulójával ugyanabba a tából, és ugyanakkor mártani, s mely az ország leghatalmasabb emberével, az idegen kormányzóval, aki percekben belül dönt életéről, csendesen beszélget az igazságról. Saját békességét adja nekünk Megváltónk, azt az igazi békét, mely a kereszten imádkozni tud ellenségeiért, és mérhetetlen szenvedés után atyja kezébe ajánlja lelkét. Ez a békesség a fent említett módszerek egyikével sem érhető el, sem más világi úton nem szerezhető meg. Ez Jézus Krisztus ajándéka az Ő követőinek.

URam, az én szívemben hullámzó a békesség. Néha úgy érzem, hogy az a békesség, melyről beszéltél és ígérted, az enyém, s nagyon csodálatos élmény, hálás vagyok érte. Tapasztalom, hogy ez a békesség tud uralkodni bennem, amikor nehéz helyzetben vagyok, amikor magamtól csak aggódni, bosszankodni lennék képes. Máskor viszont nincs meg ez a békességem, noha tudom, hogy velem vagy, tudom, hogy akaratom lesz meg, mégis, bocsáss meg, URam, de néha aggódom, félek, nyugtalan vagyok, nincs békességem. Kérlek, Megváltóm, adj erőt, hitet, hogy befogadjam a Te békességedet, s ne nyugtalanokdjék, se ne féljem szívem. Köszönöm, hogy ezt ma is megcselekszed.

2011. június 29. – szerda

Lukács evangéliuma 20,38: Az Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké. Mert az ő számára mindenki él.

A tudomány sokszor, sok mindent újra értelmezett. Ahogy az ismeretekben előre haladott az ember, úgy kellett sokszor átfogalmazni, átértékelni az előbbi állításokat. Nem is olyan rég volt az, amikor azt vallotta a tudomány, hogy az anyag legkisebb elemi része az atom, az tovább nem osztható. Hol vagyunk már ettől, kisiskolások is elmondhatják az atom építő elemeit, és a nagyságrendekkel kisebb részek nevét, méretét. Maga az anyag nem változott, az atom is ugyanaz, mint volt, csak a mi ismereteink bővültek, jutottunk ezek által közelebb a valósághoz. Valahogy így vagyunk a hitben való előre haladásunkkal is. Minél közelebb jutunk Istenhez, annál jobban megismerjük Őt, annál csodálatosabb lesz számunkra, s az Ő közelében tárulnak fel számunkra olyan igazságok, melyekre annak előtte nem volt, és mi úgy gondoltuk, hogy nem is lehet magyarázat. Fokozatosan tanuljuk meg saját életünket is, világunkat is Isten szemszögéből látni és értékelni.

URunk azt tanítja, hogy Isten számára mindenki él. A szövegösszefüggésből kiderül, hogy Jézus Mózes szavaira hivatkozik, aki Istent Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének nevezi. Márpedig Isten az élők Istene, mondja az ÚR, mi pedig ebből azt a nagyon fontos következtetést vonjuk le, hogy az említett ősatyák élnek. Isten számára ők élők. Emberileg holtak, hiszen nincsenek ebben a világban. Péter is azt mondja pünkösdi prédikációjában, hogy Dávidot eltemették, sírja ismert az akkoriak előtt.

Anélkül, hogy a halál utáni élet nehéz kérdésének részletezésébe kezdenénk, a mai ige elgondolkoztat arról, hogy miként gondolkodjunk azokról, akik már nincsenek közöttünk. Szoktuk azt mondani, hogy

örök nyugalomra tértek, eltávoztak az élők közül, azok, akik nincsenek többé. Jézus szerint Istenünk számára ők vannak, élnek, nem az élők közül távoztak, hanem a földi életből egy másik életbe, nem örök nyugalomra tértek, mert az élők fő jellemzője nem a megnyugvás, semmittevés. Elgondolkodunk azon is, hogy miként vélekedünk szeretteinkről, akiktől úgymond örökre elváltunk. Jézus mondta, hogy aki hisz Ő benne, az, ha meghal is, él. Isten az élők Istene. Még a halál után is. De Isten az élők Istene még a halál előtt is. Azaz a földi létezésünk idején is. Akkor, amikor földi beszéd mód szerint az a neved, hogy élsz, de Isten értékrendje szerint az élet Krisztusban van, akié Krisztus, azé az élet. Akinek ma élete van, annak Krisztusban van meg az élete, és életének Ura Isten, az élők Istene. A földi lét megszűnése mindezen mit sem változtat. E világi halálunk után is Krisztusban lesz életünk, és Isten lesz a mi Istenünk, az élők Istene.

2011. június 30. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 25,1: URam, te vagy Istenem! Magasztallak, dicsérem neved, mert csodákat vittél véghez.

A bibliai imádságok jelentős része magasztalással indul, s gyakori az is, amikor hitvallással közeledik az imádkozó a Mindenhatóhoz. Miért fontos ez? Hogy mindjárt a megszólítás után, vagy már a megszólítás formájában is kifejezze az ember, hogy kihez jön, mit vall az Istenről. Sokan mondják manapság, hogy ők látható vallásos élet nélkül is hisznek, szívükben nem istentelenek, sőt, alkalomadtán még imádkoznak is. Ha azt kérdeznénk, hogy kiben hisznek, kihez kiáltanak, amikor imádkoznak, azt válaszolnák, hogy Istenhez. És kicsoda az Isten, milyen Isten Ő, mit tudunk róla, mit tudunk arról, hogy miként lehet Hozzá jönni? Erre az utóbbi, több kérdést is magába foglaló mondatra általában nagyon emberi válaszok szoktak érkezni. Olyan az Isten, amilyenek mi emberek el tudjuk Őt képzelni, jó, segítőkész, megbocsátó, nem haragszik, ha csak nagy ritkán jövünk Hozzá. Valóban ez az Isten? Lehet, hogy itt keresendő annak az oka, hogy sokszor miért nincs válasz úgynevezett imáinkra. Mert azokat nem is a Biblia Istenének mondtuk el, hanem a magunk által elképzelt természetfeletti erőnek. Ezért lényeges a hitvallás, az, hogy a bibliai ember, és a mindenkor Isten gyermeke tudja, kihez szól. Jézus óta úgy jöhet minden istenhívó a Teremtőhöz, mint saját apjához, Krisztus váltáságának árért tisztán, megigazulva járulhatunk Istenünkhöz. De azt is tudjuk, hogy kicsoda a mi Istenünk, hogy Ő az egyetlen Isten, Ő az ÚR. Ézsaiás korában minden népnek megvoltak a maga istenei, akikben bízott, akiktől várta a segítséget, és akiknek engedelmességgel tartozott. A választott nép tagjai úgy imádkoztak, hogy hangsúlyozták: mi nem egyik istenséghez könyörgünk a sok közül, akikhez más népek járulnak, hanem az egy igaz, örök Isten az, aki elé járulunk imádságainkkal. Ahol az Ószövetség az írja, hogy URam, ott szinte kivétel nélkül mindig az ismert négy mássalhangzó áll, a Jáhvé név szerepel, melyet a zsidók nem olvastak és nem ejtettek ki. Helyette azt mondták, hogy az ÚR, majd később úgy ejtették, hogy a Név. Ezzel is kifejezték tiszteletüket, Isten és az Ő Neve iránti megbecsülésüket. Ézsaiás itt magasztalja az URat, az Ő csodáiért, azért, hogy ő ezt a hatalmas, csodákat cselekvő, az övéit olya nagy szeretettel vigyázó és megáldó Istent ismerheti, Hozzá tartozhat, az Ő szövetségének lehet kiváltságos részese. Aki megismeri az egy igaz Istent, az bizonyára magasztalja Őt. Aki magasztalja az URat, az egyre közelebb kerül Hozzá, és még jobban csodálhatja a Mindenhatót. Ez az áldás, a hitélet csodálatos köre, Isten gyermekeinek lehetősége. Ebbe a nagyszerű körbe, az Istent magasztalók seregébe ma én is beállok, hívlak téged is: magasztaljuk a mi URunk szent Nevét.